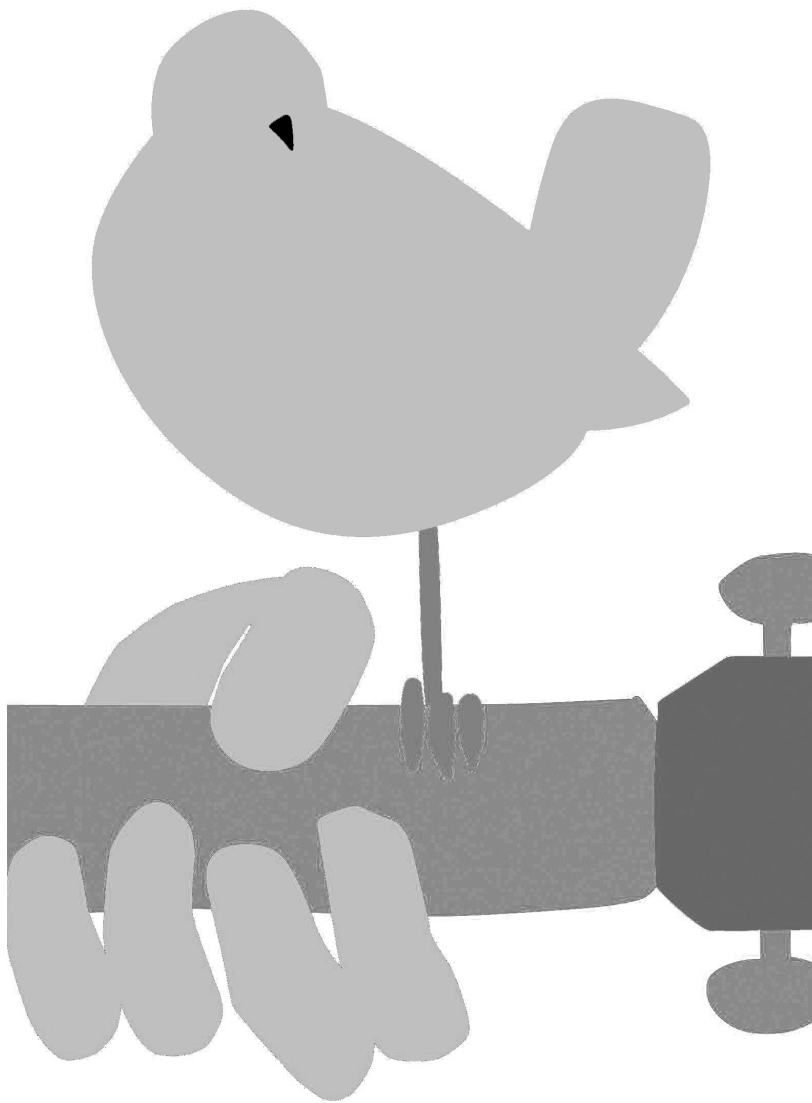

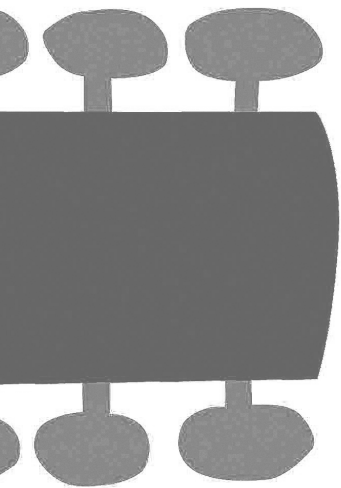
Woodstock

Woodstock

Het verhaal achter het
legendarische festival

Michael Lang met Holly George-Warren

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2009

*Voor mijn vrouw Tamara en mijn kinderen
LariAnn, Shala, Molly, Harry en Laszlo,
de liefdes van mijn leven*

En voor mijn ouders, Harry en Sylvia

© 2009 Michael Lang

Nederlandse editie © 2009 Uitgeverij Carrera, Amsterdam

Vertaling Floris Blommaert, Henny Corver,

Pon Ruiter, Frits van der Waa

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagbeeld © Henry Diltz

Zetwerk ZetProducties

NUR 662

ISBN 978 90 488 0235 7

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Mix

**Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.**

Cert no. SGS-COC-003091

www.fsc.org

© 1996 Forest Stewardship Council

*Vanaf een bepaald punt is er geen weg terug meer.
Dat is het punt dat men moet bereiken.*
— Franz Kafka

INHOUD

	Proloog	9
één	Brooklyn	15
twee	The Grove	26
drie	Woodstock, New York	46
vier	Walkill	63
vijf	New York City	92
zes	Downtown Manhattan	107
zeven	Yasgurs boerderij	129
acht	Bethel	161
negen	13-14 augustus, 1969	184
tien	15 augustus, 1969	205
elf	16 augustus, 1969	232
twaalf	17 augustus, 1969	268
dertien	De naweeën	287
	Epiloog	305
	Dankbetuigingen	316
	Waar zijn ze nu?	319
	De muziek: Woodstocks setlists	325
	Bronnen	333

PROLOG

Maandag 18 augustus 1969, tien uur 's ochtends. Jimi Hendrix treedt op voor 40.000 man. Die nacht zijn er al zo'n half miljoen vertrokken, omdat ze weer moeten werken, of vanwege ongeruste ouders die de wildste berichten over de chaos op Woodstock hebben gehoord. Vanaf het podium zie ik steeds meer mensen weggaan. Jimi ziet het ook en zegt: 'Je hoeft niet te blijven, hoor. We staan gewoon wat te jammen. Weggaan, klappen – ik vind alles best.' Hij kijkt omhoog naar de strepen zon die door de wolken komen, de eerste zon in dagen. 'De hemelkerk is er nog, zoals je ziet,' mompelt hij.

Ik sta met wat mensen aan de rand van het podium gebiologeerd naar Jimi en zijn bonte karavaan te kijken. Ze hebben de hele nacht of nog langer niet geslapen. Net als wij trouwens; de meesten van ons hebben de afgelopen dagen hooguit een paar uur slaap gehad. Ondanks de rouwrandjes onder zijn nagels ziet Jimi eruit als een jonge god in zijn witleren shirt met franje. Gerry Velez, de piep-jonge percussionist, ranselt druipend van het zweet de conga's. Juma Sultan schudt de maraca's en beukt op de trommels, een derwisj in het paars. Jimi's oude legermaten: gitarist Larry Lee, met een groene bandana met franje half over zijn ogen, en Billy Cox, Jimi's anker op bas, met een kleurige tulband om zijn hoofd. En de fenomenale Experience-drummer Mitch Mitchell, één brok tomeloze energie.

Jimi verontschuldigt zich als hij tussendoor zijn gitaar moet stemmen. 'Alleen cowboys gaan nooit vals,' zegt hij

lachend. Het ene moment dolt Jimi met het publiek als hij een oproep doet aan ‘die chick met die gele onderbroek’ met wie hij het de nacht ervoor zo leuk heeft gehad; het volgende moment dirigeert hij zijn band met een blik, een frons, een kort gebaar. Dan duikt hij in de riff en laat hij zich meenemen door zijn gitaar. Weer terug op aarde laat hij zijn blik over het schaarse maar enthousiaste publiek gaan en zegt met onverholen waardering: ‘Man, wat hebben jullie een geduld. Drie hele dagen! Jullie hebben de wereld laten zien wat je kunt bereiken met een beetje liefde en begrip en *sounds!*’

Dan neemt hij ons mee in de *experience*, de unieke ervaring van ons leven. Van ‘Voodoo Chile’ gaat hij naadloos over in ‘The Star-Spangled Banner’. Billy Cox en Larry Lee staan kaarsrecht, in het gelid bijna. Terwijl Jimi met gierende feedback en vervorming naar zijn climax toewerkt, zuigt hij mij en iedereen om me heen mee in zijn muziek. Ons volkslied zal nooit meer hetzelfde klinken. Jimi raakt de kern van onze collectieve ervaring: alle opstandigheid en verwarring van ons, jongeren van het Amerika van de jaren zestig, spat de geluidstorens uit. Zijn muziek voert ons mee naar het slagveld, we voelen de mortieren en granaten om ons heen inslaan; hij voert ons mee naar demonstraties en protestmarsen, confrontaties tussen politie en woedende burgers. Zijn muziek is een klinkend ‘nee’ tegen de oorlog, tegen sociale ongelijkheid en discriminatie, een oproep om alles wat er mis is met onze maatschappij aan te pakken.

Jimi’s muziek neemt me mee terug naar een nachtclub in de East Village in Manhattan, waar ik als joch van zestien John Coltrane zag spelen en totaal in vervoering raakte. Coltrane was een openbaring voor me, net als Jimi Hendrix nu. Die hele reis – het festival en de totstandkoming ervan – is gemarkeerd met dit soort momenten. Een lange reeks

bijna-missers, succesjes uit het vuur gesleept door onvermoeibare en betrokken mensen, serieus optimisme en prachtige ideeën is geculmineerd in drie dagen zoals de wereld nog nooit heeft meegemaakt. In een flits zie ik Joan Baez weer in de regen staan, met haar zwangere buik, genietend van het moment. Ik zie Jerry Garcia bij het gratis podium met wildvreemde kids een joint delen. De bliksemflitsen die hel oplichten in de nacht. De Hog Farm die muesli uitdeelt aan de fans die zich voor het podium hebben geposteed en van geen wijken willen weten. Crosby, Stills en Nash, die om halfvier 's nachts een loepzuivere 'Suite: Judy Blue Eyes' ten gehore brengen, het nummer dat me een paar maanden eerder zo gevloerd had dat ik de toen nog onbekende groep ter plekke boekte. Pete Townshend die Abbie Hoffman met zijn gitaar een dreun verkoopt. Sly Stone en zijn Family die de hele congregatie meeslepen in een *call and response* die iedereen in hoger sferen brengt.

Als ik mijn blik over het restantje publiek laat gaan, zie ik vermoeide gezichten van verstokte fans en mensen die hier nooit meer weg willen.

Ik loop over het plankier naar de caravans van de organisatie. Ik wil even alleen zijn voordat ik een begin maak met de afronding van dit ongelooflijke weekend. Ik heb de afgelopen vier dagen bij elkaar zes uur geslapen en dat begin ik te voelen.

Mijn mede-organisatoren John Roberts, Joel Rosenman en Artie Kornfeld zijn al terug naar New York. Ik heb het hele weekend niets van Joel en John gehoord, en vraag me af hoe zij het vonden. Hoe Artie het vond weet ik al. Toen hij merkte dat er geen houden was aan de hordes mensen die de hekken omverliepen, en dat de tienduizenden die op ons feestje af kwamen niet van plan waren een kaartje te kopen, was Artie even in paniek. Maar hij herstelde zich snel, en tussen de shots LSD, het naar het podium begeleiden van de bands en ze overhalen om zich te laten filmen

door, had Artie de tijd van zijn leven. Voor ons allemaal was het de tijd van ons leven.

Voor mij was Woodstock een test of de mensen van onze generatie echt geloofden in elkaar en de wereld die we probeerden te scheppen. Hoe zouden we het doen als wij de baas waren? Was die vreedzame samenleving waar we van droomden echt mogelijk? Zelf had ik er alle vertrouwen in. Ik dacht vanaf het eerste begin: als we ons werk goed doen, en met hart en ziel, als we alles goed voorbereiden en de juiste toon zetten, kunnen we boven onszelf uitgroeien en komen er prachtige dingen tot stand.

Woodstock werd het symbool van onze solidariteit. Daar ging het voor mij om, de onderlinge verbondenheid tussen al die mensen die aan het festival hadden meegewerkt, iedereen die kwam kijken en al die miljoenen die er niet bij konden zijn maar er wel door geraakt waren. Dat weekend in augustus, toen er in ons land zoveel aan de hand was, lieten wij het beste van onszelf zien en maakten we, zij het maar één weekend, de samenleving die ons voor ogen stond waar. Het moment klopte, de plaats klopte, de sfeer klopte en wat we wilden klopte. Het resultaat was een ode aan en een bevestiging van ons mens-zijn. Een van die zeldzame momenten in de geschiedenis dat vreugde voorpaginanieuws was.

Op Max Yasgurs boerderij keerden we terug tot de onschuld en werden we één grote familie. Die collectieve ervaring van opgaan in de muziek en in elkaar, met z'n allen de ellende van verkeerschaos en noodweer delen, was een keerpunt in ons leven. Geen probleem kon ons ontmoedigen. Het maakte ons juist sterker. We merkten dat we eigenlijk hetzelfde waren, broeders en zusters, en we omhelsden elkaar in dat besef. We deelden alles, we juichten voor iedereen, we doorstonden het samen.

Jimi rondt zijn set af. Ik sluit de caravan af en stap op mijn motor om de heuvel op te rijden. Het is een BSA Victor, normaal gesproken hopeloos om aan de praat te krijgen, maar nu start hij meteen. Terwijl ik door een zee van modder glibber, slaat de penetrante walm van de vannacht verlaten 'stad' me tegemoet. Vanaf de heuvel zie ik hoe de crew Jimi's spullen inpakt. Honderden vrijwilligers beginnen het afval van het volkomen omgeploegde terrein op te ruimen. Het podium, waar de afgedraaide crew snoeren oprolt en apparatuur inpakt, steekt af tegen een vlekkerig bruine achtergrond. Een enorme lap canvas klappert erboven in de wind, als een losgescheurd zeil. Het doet me denken aan het schip naar Nooitgedachtland, dat ons na vele avonturen weer veilig thuis heeft gebracht. In de verte zie ik dat het niveau van het meer, onze voornaamste bron van drinkwater, zichtbaar lager is geworden. Op de heuvels daarachter zie ik stromen mensen van de kampeerplaatsen weggaan voor de laatste etappe van hun reis. Achter me staan de verkoopkramen er kaal en verlaten bij. Vuilnis- en toiletwagens komen aanrijden over de inmiddels weer begaanbare wegen. Het bos aan de andere kant van Hurd Road lijkt nog steeds te pronken met de kleurige lappen en de verf van de marktjes die daar spontaan waren ontstaan.

Ik zet de motor af en plof in een gammele tuinstoel die ik aantref tussen een bemodderde slaapzak, een kapotte sandaal en een platgetrapte veldfles. Terugkijkend op het lange, lange weekend realiseer ik me dat we allemaal beproefd zijn en de proef hebben doorstaan.

Het was een vreemde, soms magische reis die ons tot hier heeft gebracht. Honderden mensen hebben die odyssee samen met mij meegemaakt en onvermoeibaar doorgewerkt, ondanks alle mogelijke en onmogelijke tegenslagen.

Hoe het hierna verdergaat weet ik nog niet. Ik verwacht

de nodige financiële problemen, en het gebarsten partnerschap van Woodstock Ventures moet gelijmd worden. Maar voorlopig is het genoeg dat Woodstock heeft plaatsgevonden.

Ik laat mijn blik over de heuvel gaan en denk terug aan vrijdag, toen Richie Havens, een lichtend baken in zijn oranje tuniek, het podium op kwam. Hij was de eerste act, om de simpele reden dat zijn band er was en kon spelen. Toen we naar het podium liepen, zag ik eerst verbazing en toen een flits van angst in zijn ogen bij die immense zee van duizenden en duizenden mensen.

‘Zie het maar als thuiskomen,’ zei ik.

Woodstock was een kans, een moment, een thuis waar we allemaal op hadden gewacht en naartoe hadden gewerkt. Toen Richie begon te zingen, ritmisch roffelend op zijn akoestische gitaar alsof het een sprekende drum was, wist ik dat het goed zat. De aftrap was genomen, we waren op weg. Alles wat we de tien maanden daarvoor hadden meegemaakt had tot dit ene moment geleid. Ik was ongeloflijk blij en trots.

Opeens hoor ik achter me een pick-up stoppen. In één klap ben ik weer wakker. ‘Michael! Artie belde net en je moet naar Wall Street. Nu!’